

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a cincea)

9 noiembrie 2017*

„Trimitere preliminară – Uniunea vamală – Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 – Codul vamal comunitar – Mărfuri necomunitare – Regim vamal de tranzit comunitar extern – Sustragere de sub supravegherea vamală a mărfurilor supuse taxelor la import – Stabilirea valorii în vamă – Articolul 29 alineatul (1) – Condițiile aplicării metodei valorii de tranzacție – Articolele 30 și 31 – Alegerea metodei de stabilire a valorii în vamă – Obligația autorităților vamale de a motiva metoda aleasă”

În cauza C-46/16,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Augstākā tiesa (Curtea Supremă, Letonia), prin decizia din 21 ianuarie 2016, primită de Curte la 27 ianuarie 2016, în procedura

Valsts ieņēmumu dienests

împotriva

„LS Customs Services” SIA,

CURTEA (Camera a cincea),

compusă din domnul J. L. da Cruz Vilaça, președinte de cameră, domnii E. Levits și A. Borg Barthet (raportor), doamna M. Berger și domnul F. Biltgen, judecători,

avocat general: doamna J. Kokott,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru „LS Customs Services” SIA, de D. Plotovs, în calitate de agent;
- pentru guvernul leton, de I. Kucina, de A. Bogdanova și de I. Kalniņš, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, de A. Sauka și de L. Grønfelddt, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 30 martie 2017,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: letona.

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 29 alineatul (1), precum și a articolelor 30 și 31 din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar (JO 1992, L 302, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 5, p. 58), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 955/1999 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 aprilie 1999 (JO 1999, L 119, p. 1, Ediție specială, 02/vol. 11, p. 200) (denumit în continuare „Codul vamal”).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între „LS Customs Services” SIA (denumită în continuare „LSCS”), pe de o parte, și Valsts ieņēmumu dienests (Serviciul Național de Impozite, Letonia), pe de altă parte, în legătură cu metoda aplicabilă pentru stabilirea valorii în vamă a unor mărfuri sustrase în mod ilegal de sub supravegherea vamală în timp ce se aflau în tranzit pe teritoriul vamal al Uniunii Europene.

Cadrul juridic

Codul vamal

- 3 Articolul 6 alineatul (3) din Codul vamal prevede:

„Deciziile adoptate de autoritățile vamale în scris, care fie resping solicitările, fie sunt în detrimentul persoanelor cărora le sunt adresate, trebuie să stipuleze motivele pe care se întemeiază. Ele trebuie să menționeze posibilitatea exercitării unei căi de atac prevăzute la articolul 243.”

- 4 Articolul 14 din Codul vamal prevede:

„În vederea aplicării legislației vamale, orice persoană implicată direct sau indirect în operațiunile având ca scop schimbul cu mărfuri furnizează autorităților vamale la cererea acestora și în termenul stabilit toate documentele și informațiile necesare, pe orice suport, precum și orice ajutor necesar.”

- 5 Potrivit articolului 29 alineatul (1) din Codul vamal:

„Valoarea în vamă a mărfurilor importate este valoarea de tranzacție, respectiv prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfuri atunci când sunt vândute pentru export pe teritoriul vamal al Comunității, ajustat, când este cazul, în conformitate cu articolele 32 și 33, cu condiția ca:

- (a) să nu existe restricții privind cedarea sau utilizarea mărfurilor de către cumpărător, altele decât restricțiile care:
 - sunt impuse sau solicitate prin lege sau de către autoritățile publice ale Comunității;
 - limitează zona geografică în care mărfurile pot fi revândutesau
 - nu afectează substanțial valoarea mărfurilor;
- (b) vânzarea sau prețul să nu fie supuse unor condiții sau considerente pentru care să nu poată fi stabilită o valoare cu privire la mărfurile care se evaluează;

(c) nicio parte a profitului din nicio revânzare ulterioară, cedare sau utilizare a mărfurilor de către cumpărător să nu revină direct sau indirect vânzătorului, decât dacă se poate efectua o ajustare adecvată în conformitate cu articolul 32

și

(d) cumpărătorul și vânzătorul să nu fie legați sau, atunci când sunt legați, valoarea tranzacției să fie acceptabilă în scopuri vamale în conformitate cu alineatul (2).”

6 Articolul 30 din Codul vamal prevede:

„(1) Atunci când valoarea în vamă nu poate fi stabilită în conformitate cu articolul 29, ea se determină prin parcurgerea succesivă a literelor (a), (b), (c) și (d) de la alineatul (2) până la prima din aceste litere în conformitate cu care această valoare poate fi stabilită, cu excepția cazului în care ordinea de aplicare a literelor (c) și (d) este inversată la cererea declarantului; numai atunci când o astfel de valoare nu poate fi stabilită conform unei anumite litere se pot aplica dispozițiile următoarei litere în ordinea stabilită în temeiul prezentului alineat.

(2) Valoarea în vamă așa cum este stabilită prin aplicarea prezentului articol este:

(a) valoarea de tranzacție a mărfurilor identice vândute pentru export în Comunitate și exportate în același sau aproximativ același moment cu mărfurile care se evaluează;

(b) valoarea de tranzacție a mărfurilor similare vândute pentru export în Comunitate și exportate în același sau aproximativ același moment cu mărfurile care se evaluează;

(c) valoarea bazată pe prețul unitar care corespunde vânzărilor în Comunitate de mărfuri importate sau de mărfuri identice sau similare importate totalizând cantitatea cea mai mare, către persoane care nu au legătură cu vânzătorii;

(d) valoarea calculată egală cu suma:

– costului sau valorii materialelor și fabricării sau altor transformări în procesul de fabricare a mărfurilor importate;

– valorii profitului și cheltuielilor generale egale cu cele care se reflectă în mod obișnuit în vânzările de mărfuri de aceeași natură sau tip cu mărfurile evaluate care sunt fabricate de producători în țara exportatoare pentru a fi exportate în Comunitate;

– costului sau valorii elementelor menționate la articolul 32 alineatul (1) litera (e).

[...]”

7 Articolul 31 din Codul vamal prevede:

„(1) Atunci când valoarea în vamă a mărfurilor importate nu poate fi stabilită în conformitate cu articolul 29 sau 30, ea se stabilește pe baza datelor disponibile în Comunitate, utilizându-se mijloacele firești în concordanță cu principiile și dispozițiile generale ale:

– Acordului de punere în aplicare a articolului VII din Acordul General pentru Tarife și Comerț din 1994;

– articolului VII din Acordul General pentru Tarife și Comerț din 1994;

– dispozițiilor prezentului capitol.

(2) Valoarea în vamă determinată prin aplicarea alineatului (1) nu se întemeiază pe:

- (a) prețul de vânzare în Comunitate pentru mărfurile produse în Comunitate;
- (b) un sistem care prevede acceptarea în scopuri vamale a celei mai mari dintre cele două valori alternative;
- (c) prețul mărfurilor de pe piața internă a țării exportatoare;
- (d) costul de producție, diferit de valorile calculate care s-au stabilit pentru mărfuri identice sau similare în conformitate cu articolul 30 alineatul (2) litera (d);
- (e) prețurile de export către o țară care nu face parte din teritoriul vamal al Comunității;
- (f) valorile în vamă minime sau
- (g) valorile arbitrare sau fictive.”

8 Potrivit articolului 91 alineatul (1) din Codul vamal:

„Regimul de tranzit extern permite circulația dintr-un punct într-altul pe teritoriul vamal al Comunității:

- (a) a mărfurilor necomunitare, fără ca aceste mărfuri să fie supuse drepturilor de import și altor taxe sau măsuri de politică comercială;

[...]”

9 Articolul 96 din Codul vamal prevede:

„(1) Principalul obligat este titularul regimului de tranzit comunitar extern. El răspunde pentru:

- (a) prezentarea în vamă a mărfurilor intacte la biroul vamal de destinație în termenul prevăzut și cu respectarea întocmai a măsurilor de identificare adoptate de autoritățile vamale;
- (b) respectarea dispozițiilor referitoare la regimul de tranzit comunitar.

(2) Sub rezerva obligațiilor prevăzute la alineatul (1) ale principalului obligat, un transportator sau destinatar al mărfurilor care acceptă mărfurile știind că ele sunt plasate sub un regim de tranzit comunitar este, de asemenea, obligat să prezinte mărfurile intacte la biroul vamal de destinație în termenul prevăzut și cu respectarea întocmai a măsurilor de identificare adoptate de autoritățile vamale.”

10 Articolul 192 alineatul (1) din Codul vamal prevede:

„Atunci când, potrivit legislației vamale, constituirea unei garanții este obligatorie și sub rezerva dispozițiilor specifice prevăzute pentru tranzit în conformitate cu procedura comitetului, autoritățile vamale stabilesc valoarea garanției la un nivel egal cu:

- valoarea exactă a datoriei vamale sau datoriiilor respective atunci când valoarea poate fi stabilită cu certitudine în momentul solicitării garanției;

- în alte cazuri valoarea maximă, așa cum a fost estimată de autoritățile vamale, a datoriei sau datoriilor vamale care au luat sau pot lua naștere.

[...]”

11 Potrivit articolului 203 alineatele (1) și (3) din Codul vamal:

„(1) O datorie vamală la import ia naștere prin:

- sustragerea de sub supravegherea vamală a mărfurilor supuse drepturilor de import.

[...]

(3) Debitorii vamali sunt:

- persoana care a sustras mărfurile de sub supraveghere vamală;
- orice persoană care a participat la o astfel de acțiune și care știa sau ar fi trebuit să știe în mod normal că mărfurile au fost sustrate de sub supraveghere vamală;
- orice persoană care a dobândit sau deținut mărfurile în cauză și care știa sau ar fi trebuit să știe, în mod normal, în momentul cumpărării sau primirii mărfurilor, că ele au fost sustrate de sub supraveghere vamală

și

- după caz, persoana care trebuie să execute obligațiile care rezultă din depozitarea temporară a mărfurilor sau din utilizarea regimului vamal sub care sunt plasate acele mărfuri.”

12 Articolul 221 alineatul (1) din Codul vamal prevede:

„De îndată ce a fost înscrisă în evidența contabilă, valoarea drepturilor se comunică debitorului în conformitate cu normele corespunzătoare.”

Regulamentul de punere în aplicare

13 Articolul 147 alineatul (1) din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului nr. 2913/92 (JO 1993, L 253, p. 1, rectificare în JO 1994, L 268, p. 32, Ediție specială, 02/vol. 7, p. 3), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1762/95 al Comisiei din 19 iulie 1995 (JO 1995, L 171, p. 8, Ediție specială, 02/vol. 8, p. 22) (denumit în continuare „regulamentul de punere în aplicare”), prevede:

„În sensul articolului 29 din [C]od[ul vamal], faptul că mărfurile care fac obiectul unei tranzacții sunt declarate pentru a fi puse în liberă circulație se consideră drept indiciu suficient că ele au fost vândute în vederea exportului către teritoriul vamal al Comunității. În cazul unor vânzări succesive înainte de evaluare, numai ultima vânzare care a dus la introducerea mărfurilor pe teritoriul vamal comunitar sau vânzarea care are loc pe teritoriul vamal comunitar înainte de punerea în liberă circulație a mărfurilor constituie un astfel de indiciu.

Atunci când se declară un preț cu referire la o vânzare care are loc înaintea ultimei vânzări pe baza căreia au fost introduse mărfurile pe teritoriul vamal comunitar, trebuie să se demonstreze autorităților vamale în mod corespunzător că această vânzare de mărfuri a avut loc în scopul exportării pe teritoriul vamal respectiv.

[...]

14 Articolul 150 din regulamentul de aplicare prevede:

„(1) În sensul articolului 30 alineatul (2) litera (a) din [C]od[ul vamal] (valoarea de tranzacție a mărfurilor identice), valoarea în vamă se determină prin corelare cu valoarea de tranzacție a unor mărfuri identice vândute în aceleași condiții comerciale și în cantitate sensibil egală cu a mărfurilor de evaluat. În absența unei astfel de vânzări, se face referire la valoarea de tranzacție a mărfurilor identice vândute în condiții comerciale diferite și/sau în cantități diferite, ajustate pentru a ține seama de diferențele ce pot rezulta din condițiile comerciale și/sau cantități, cu condiția ca aceste ajustări să se poată face pe baza elementelor probatorii care stabilesc în mod clar temeinicia și exactitatea ajustării, indiferent dacă acestea conduc la o creștere sau o scădere a valorii.

[...]

(4) În sensul dispozițiilor prezentului articol, valoarea de tranzacție a mărfurilor produse de o altă persoană nu se ia în calcul decât în cazul în care nu se poate identifica nicio valoare de tranzacție a mărfurilor identice, produse de aceeași persoană care a produs mărfurile de evaluat, în conformitate cu alineatul (1).

[...]

15 Articolul 151 din regulamentul de aplicare are următorul cuprins:

„(1) La aplicarea articolului 30 alineatul (2) litera (b) din [C]od[ul vamal] (valoarea de tranzacție a mărfurilor similare), valoarea în vamă se determină prin corelare cu valoarea de tranzacție a unor mărfuri similare în cadrul unei vânzări în aceleași condiții comerciale și în cantitate sensibil egală ca în cazul mărfurilor supuse evaluării. Când nu se găsește o astfel de vânzare, se folosește valoarea tranzacției cu mărfuri similare vândute în alte condiții comerciale și/sau în cantități diferite, ajustată pentru a reflecta diferențele ce pot rezulta din condițiile comerciale și/sau cantități, cu condiția ca această ajustare să se poată face pe baza probelor demonstrabile care stabilesc în mod clar temeinicia și exactitatea ajustării, indiferent dacă aceasta conduce la o creștere sau o scădere a valorii.

[...]

(3) În cazul în care, la aplicarea prezentului articol, se constată existența a două sau mai multe valori de tranzacție ale mărfurilor similare, pentru stabilirea valorii în vamă a mărfurilor importate se ia în considerare valoarea de tranzacție cea mai mică.

[...]

(5) În sensul prezentului articol, «valoarea de tranzacție a mărfurilor similare importate» reprezintă o valoare în vamă stabilită în prealabil în conformitate cu articolul 29 din cod, ajustată în conformitate cu alineatele (1) și (2) din prezentul articol.”

16 Potrivit articolului 153 alineatul (1) din regulamentul de aplicare:

„La aplicarea articolului 30 alineatul (2) litera (d) din [C]od[ul vamal] (valoarea calculată), autoritățile vamale nu pot cere sau impune unei persoane care nu are reședința în Comunitate să prezinte spre examinare documente contabile sau alte documente pentru a se stabili această valoare. Cu toate acestea, informațiile comunicate de către producătorul mărfurilor în scopul stabilirii valorii în vamă, în conformitate cu prezentul articol, se pot verifica într-o țară necomunitară de către autoritățile

vamale ale unui stat membru cu acordul producătorului și cu condiția ca aceste autorități să anunțe cu suficient timp înainte autoritățile din țara respectivă, iar acestea din urmă să-și dea consimțământul cu privire la efectuarea anchetei.”

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 17 La 2 iunie 2011, LSCS a depus, în calitate de principal obligat, la un punct de control vamal situat în Letonia, o declarație vamală de tranzit pentru transportul unor mărfuri provenind din China, cu destinația Rusia, pe teritoriul Uniunii.
- 18 În lipsa unei dovezi de încheiere a tranzitului, Serviciul Național de Impozite a impus LSCS, print decizia inițială din 12 septembrie 2011 și prin decizia finală din 8 noiembrie 2011 (denumită în continuare „decizia în litigiu”), obligația de a plăti taxe vamale, taxe antidumping și taxa pe valoarea adăugată pentru mărfurile în cauză.
- 19 În scopul calculării valorii în vamă a mărfurilor, serviciul respectiv a aplicat metoda de evaluare prevăzută la articolul 31 din Codul vamal, întemeindu-se pe datele disponibile în Uniune.
- 20 Serviciul Național de Impozite a considerat astfel că mărfurile în cauză fuseseră vândute pentru export cu destinația Rusia și că, în consecință, articolul 29 din Codul vamal nu era aplicabil. În plus, acesta a considerat că nu dispunea de informații care să îi permită să aplice metodele de evaluare prevăzute la articolul 30 alineatul (2) literele (a)-(d) din Codul vamal.
- 21 LSCS a formulat o acțiune având ca obiect anularea deciziei în litigiu la administrativă rajona tiesa (Curtea Administrativă Districtuală, Letonia), care a statuat, la 23 august 2012, că această decizie nu era motivată corespunzător cerințelor legale.
- 22 Sesizată cu litigiul în apel, Administrativā apgabaltiesa (Curtea Administrativă Regională, Letonia) a confirmat această hotărâre prin hotărârea din 10 iunie 2014. Ea a considerat, printre altele, că decizia inițială din 12 septembrie 2011 și decizia în litigiu nu precizau pe baza căror informații fusese calculată valoarea în vamă și nici motivul pentru care nu fusese posibilă obținerea informațiilor care să permită aplicarea unei alte metode decât cea prevăzută la articolul 31 din Codul vamal, ceea ce ar fi împiedicat LSCS să își valorifice de pe deplin drepturile în cadrul recursului administrativ și al acțiunii în contencios pe care le-a introdus.
- 23 Serviciul Național de Impozite a declarat recurs împotriva acestei hotărâri la Augstākā tiesa (Curtea Supremă, Letonia), care a apreciat că soluționarea litigiului principal depinde de interpretarea dreptului Uniunii.
- 24 În aceste condiții, Augstākā tiesa (Curtea Supremă) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
 - „1) Articolul 29 alineatul (1) din [Codul vamal] trebuie interpretat în sensul că metoda prevăzută la articolul menționat este aplicabilă de asemenea în cazul în care importul mărfurilor și punerea lor în liberă circulație pe teritoriul vamal al Comunității au avut loc ca urmare a faptului că în cursul procedurii de tranzit acestea au fost sustrase de sub supravegherea vamală, în condițiile în care aceste mărfuri sunt supuse taxelor la import și nu au fost vândute pentru export pe teritoriul vamal al Comunității, ci pentru export în afara Comunității?
 - 2) Expresia «prin parcurgerea succesivă», utilizată la articolul 30 alineatul (1) din [Codul vamal] trebuie interpretată, în raport cu dreptul la bună administrare consacrat la articolul 41 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene și coroborat cu principiul motivării actelor administrative, în sensul că, pentru a putea concluziona că este aplicabilă metoda prevăzută la

articolul 31, administrația vamală este obligată să indice în fiecare act administrativ motivele pentru care în împrejurările concrete respective nu se pot utiliza metodele de stabilire a valorii în vamă a mărfurilor prevăzute la articolele 29 și 30 [din Codul vamal]?

- 3) Pentru a nu aplica metoda prevăzută la articolul 30 alineatul (2) litera (a) din Codul vamal, trebuie să se considere că este suficient ca administrația vamală să indice că nu dispune de informații corespunzătoare sau aceasta are obligația de a obține informații de la producător?
- 4) Administrația vamală trebuie să indice motivul pentru care nu este obligatorie utilizarea metodelor prevăzute la articolul 30 alineatul (2) literele (c) și (d) din Codul vamal în cazul în care aceasta stabilește prețul unor mărfuri similare în temeiul articolului 151 alineatul (3) din [regulamentul de aplicare]?
- 5) Decizia administrației vamale trebuie să conțină o motivare exhaustivă cu privire la care sunt informațiile disponibile în Comunitate, în sensul articolului 31 din Codul vamal, sau administrația menționată are posibilitatea să o motiveze ulterior, în cadrul procedurii [jurisdicționale], prin prezentarea unor dovezi mai detaliate?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

- 25 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 29 din Codul vamal trebuie interpretat în sensul că metoda de stabilire a valorii în vamă prevăzută de această dispoziție este aplicabilă în privința unor mărfuri vândute pentru export având ca destinație un stat terț care au fost sustrate de sub supravegherea vamală deși intrau sub incidența regimului de tranzit extern.
- 26 Potrivit acestui articol, „[v]aloarea în vamă a mărfurilor importate este valoarea de tranzacție, respectiv prețul efectiv plătit sau de plătit pentru mărfuri atunci când sunt vândute pentru export pe teritoriul vamal al Comunității”.
- 27 Reiese din modul de redactare a acestei dispoziții și în special din expresia „vândute pentru export pe teritoriul vamal al Comunității” că valoarea de tranzacție trebuie să corespundă unui preț de export în Uniune. Astfel, trebuie dovedit în momentul vânzării că mărfurile originare dintr-un stat terț vor fi introduse pe teritoriul vamal al Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 6 iunie 1990, Unifert, C-11/89, EU:C:1990:237, punctul 11, și Hotărârea din 28 februarie 2008, Carboni e derivati, C-263/06, EU:C:2008:128, punctul 28).
- 28 Această interpretare este confirmată de articolul 147 alineatul (1) al doilea paragraf din regulamentul de aplicare, care privește vânzările succesive, din care rezultă că numai un preț referitor la o marfă având ca destinație teritoriul Uniunii poate fi utilizat pentru evaluarea în vamă prevăzută la articolul 29 din Codul vamal.
- 29 În plus, ar fi contrar obiectivului normelor Uniunii în materie de valoare în vamă să se accepte un preț de vânzare pentru exportul având ca destinație un stat terț drept valoare de tranzacție în sensul articolului 29 din Codul vamal.
- 30 Astfel, valoarea în vamă trebuie să reflecte valoarea economică reală a unui produs importat (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 decembrie 2013, Christodoulou și alții, C-116/12, EU:C:2013:825, punctul 40, precum și jurisprudența citată).

- 31 Or, așa cum a precizat avocatul general la punctul 46 din concluzii, prețul unei mărfi într-o anumită zonă vamală corespunde situației pieței din această zonă. În consecință, un preț pentru exportul unei mărfi având ca destinație un stat terț nu corespunde în mod necesar prețului care ar fi fost stabilit pentru exportul aceleiași mărfi pe teritoriul vamal al Uniunii.
- 32 Tocmai acesta este motivul pentru care articolul 31 alineatul (2) literele (c) și (e) din Codul vamal prevede că valoarea în vamă stabilită în aplicarea articolului 31 din acest cod nu se poate întemeia pe prețul mărfurilor de pe piața internă a țării exportatoare și nici pe prețul de export către o țară care nu face parte din teritoriul vamal al Uniunii.
- 33 În aceste condiții, un preț care corespunde vânzării de mărfuri având ca destinație un stat terț atunci când acestea au fost sustrate de la supravegherea vamală în cursul tranzitului lor pe teritoriul vamal al Uniunii nu ar reflecta valoarea economică reală a mărfii.
- 34 Trebuie adăugat că, în împrejurări precum cele din litigiul principal, principalul obligat nu poate invoca protecția încrederii legitime susținând că putea să se aștepte în mod legitim ca valoarea datoriei vamale să corespundă cuantumului garanției care a fost furnizată la plasarea mărfurilor sub regimul de tranzit extern.
- 35 În această privință, este astfel necesar să se amintească faptul că numai un operator economic căruia o autoritate națională i-a creat așteptări întemeiate ca urmare a unor asigurări precise, necondiționate și concordante care i-au fost furnizate de surse autorizate și de încredere este îndreptățit să se prevaleze de principiul protecției încrederii legitime (a se vedea în acest sens Hotărârea din 10 decembrie 2015, Veloserviss, C-427/14, EU:C:2015:803, punctul 39, și Hotărârea din 14 iunie 2016, Marchiani/Parlamentul, C-566/14 P, EU:C:2016:437, punctul 77).
- 36 Or, așa cum a precizat avocatul general la punctele 60-64 din concluzii, acceptarea cuantumului garanției de către autoritățile vamale, în măsura în care aceasta nu prejudică nicidecum cuantumul datoriei vamale viitoare, nu poate fi asimilată unor astfel de asigurări.
- 37 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la prima întrebare adresată că articolul 29 alineatul (1) din Codul vamal trebuie interpretat în sensul că metoda de stabilire a valorii în vamă prevăzută de această dispoziție nu este aplicabilă în privința unor mărfuri care nu au fost vândute pentru export în Uniune.

Cu privire la a doua și la a cincea întrebare

- 38 Prin intermediul celei de a doua și al celei de a cincea întrebări, la care trebuie să se răspundă împreună, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 31 din Codul vamal trebuie interpretat în sensul că autoritățile vamale sunt obligate să indice în decizia lor de stabilire a cuantumului taxelor la import datorate motivele care le-au determinat să excludă metodele de stabilire a valorii în vamă prevăzute la articolele 29 și 30 din codul menționat înainte de a putea decide aplicarea metodei prevăzute la articolul 31 din acesta, precum și informațiile disponibile în Uniune pe baza cărora au calculat valoarea în vamă a mărfurilor în cauză.
- 39 Cu titlu introductiv, trebuie subliniat că dreptul la o bună administrare, întrucât reflectă un principiu general al dreptului Uniunii, implică cerințe pe care statele membre trebuie să le respecte atunci când pun în aplicare dreptul Uniunii (a se vedea prin analogie Hotărârea din 8 mai 2014, N., C-604/12, EU:C:2014:302, punctele 49 și 50).
- 40 Printre aceste cerințe, obligația de motivare a deciziilor adoptate de autoritățile naționale are o importanță deosebită, întrucât permite destinatarului lor să își apere drepturile în cele mai bune condiții posibile și să decidă în deplină cunoștință de cauză dacă este util să formuleze o acțiune

împotriva acestora. Aceasta este de asemenea necesară pentru a permite instanțelor să își exercite controlul asupra legalității deciziilor menționate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 15 octombrie 1987, Heylens și alții, 222/86, EU:C:1987:442, punctul 15).

- 41 În ceea ce privește în special deciziile adoptate de autoritățile vamale, articolul 6 alineatul (3) din Codul vamal amintește obligația de motivare care revine acestora atunci când adoptă decizii în scris care sunt în detrimentul persoanelor cărora le sunt adresate.
- 42 În plus, în conformitate cu articolul 221 alineatul (1) din Codul vamal, comunicarea valorii taxelor trebuie să garanteze o informare adecvată a debitorului și să îi permită acestuia să asigure, în deplină cunoștință de cauză, apărarea drepturilor sale (a se vedea în acest sens Hotărârea din 23 februarie 2006, Molenbergnatie, C-201/04, EU:C:2006:136, punctul 54).
- 43 În sfârșit, trebuie arătat că, în temeiul unei jurisprudențe constante, metodele de stabilire a valorii în vamă prevăzute la articolele 29-31 din Codul vamal prezintă o legătură de subsidiaritate între ele. Astfel, numai atunci când valoarea în vamă nu poate fi stabilită prin aplicarea unei anumite metode trebuie să se recurgă la cea care urmează imediat după ea în ordinea prevăzută de aceste dispoziții (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 decembrie 2013, Christodoulou și alții, C-116/12, EU:C:2013:825, punctul 43).
- 44 În aceste condiții, obligația de motivare care revine autorităților vamale în cadrul punerii în aplicare a dispozițiilor menționate trebuie, pe de o parte, să permită comunicarea în mod clar și neechivoc a motivelor care le-au determinat să excludă una sau mai multe metode de stabilire a valorii în vamă.
- 45 Pe de altă parte, această obligație implică faptul că respectivele autorități sunt obligate să prezinte în decizia lor de stabilire a cuantumului taxelor la import datorate datele pe baza cărora a fost calculată valoarea în vamă a mărfurilor, atât pentru a permite destinatarului acesteia să își apere drepturile în cele mai bune condiții posibile și să decidă în deplină cunoștință de cauză dacă este util să formuleze o acțiune împotriva ei, cât și pentru a permite instanțelor să își exercite controlul asupra legalității deciziei menționate.
- 46 Mai trebuie adăugat, astfel cum a procedat avocatul general la punctul 85 din concluzii, că revine statelor membre obligația să reglementeze, în cadrul exercitării autonomiei lor procedurale, consecințele unei încălcări a obligației de motivare de către autoritățile vamale și să prevadă dacă și în ce măsură este posibilă o regularizare în cadrul unei proceduri jurisdicționale, sub rezerva respectării principiilor echivalenței și efectivității (a se vedea în acest sens Hotărârea din 3 iulie 2008, Comisia/Irlanda, C-215/06, EU:C:2008:380, punctul 57).
- 47 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la a doua și la a cincea întrebare adresate că articolul 31 din Codul vamal coroborat cu articolul 6 alineatul (3) din acest cod trebuie interpretat în sensul că autoritățile vamale sunt obligate să indice în decizia lor de stabilire a cuantumului taxelor la import datorate motivele care le-au determinat să excludă metodele de stabilire a valorii în vamă prevăzute la articolele 29 și 30 din codul menționat înainte de a putea decide aplicarea metodei prevăzute la articolul 31 din acesta, precum și informațiile pe baza cărora a fost calculată valoarea în vamă a mărfurilor pentru a permite persoanei interesate să aprecieze temeinicia deciziei și să decidă în deplină cunoștință de cauză dacă este util să formuleze o acțiune împotriva acesteia. Revine statelor membre obligația să reglementeze, în cadrul exercitării autonomiei lor procedurale, consecințele unei încălcări a obligației de motivare de către autoritățile vamale și să prevadă dacă și în ce măsură este posibilă o regularizare în cadrul unei proceduri jurisdicționale, sub rezerva respectării principiilor echivalenței și efectivității.

Cu privire la a treia întrebare

- 48 Prin intermediul celei de a treia întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 30 alineatul (2) litera (a) din Codul vamal trebuie interpretat în sensul că, înainte de a putea exclude aplicarea metodei de stabilire a valorii în vamă prevăzute de această dispoziție, autoritatea competentă este obligată să solicite producătorului să îi prezinte informațiile necesare pentru aplicarea acestei metode sau dacă este suficient ca autoritatea în cauză să precizeze că nu dispune de aceste informații.
- 49 Potrivit articolul 30 alineatul (2) litera (a) din Codul vamal, valoarea în vamă este stabilită pornind de la valoarea de tranzacție a unor mărfuri identice vândute pentru export în Uniune și exportate în același sau aproximativ același moment cu mărfurile care se evaluează. Articolul 150 alineatul (4) din regulamentul de punere în aplicare precizează în această privință că valoarea de tranzacție a mărfurilor produse de o altă persoană nu se ia în calcul decât în cazul în care nu se poate identifica nicio valoare de tranzacție a mărfurilor identice produse de aceeași persoană care a produs mărfurile de evaluat.
- 50 Aplicarea metodei definite la articolul 30 alineatul (2) litera (a) din Codul vamal necesită, în consecință, în primul rând, cunoașterea valorii de tranzacție a unor mărfuri identice produse de aceeași persoană și vândute pentru export în Uniune în mod mai mult sau mai puțin concomitent.
- 51 În acest context, trebuie amintit că, în conformitate cu cele prevăzute la articolul 30 alineatul (1) din Codul vamal, numai atunci când valoarea în vamă nu poate fi stabilită prin aplicarea articolului 30 alineatul (2) litera (a) din acest cod este posibilă aplicarea articolului 30 alineatul (2) litera (b) din codul menționat.
- 52 Având în vedere această legătură de subsidiaritate care există între diferitele metode de stabilire a valorii în vamă prevăzute la articolul 30 alineatul (2) din Codul vamal, autoritățile vamale trebuie să dea dovadă de diligență în punerea în aplicare a fiecăreia dintre metodele succesive prevăzute de această dispoziție înainte de a putea concluziona că nu este aplicabilă.
- 53 În acest scop, autoritățile menționate pot, în conformitate cu articolul 14 din Codul vamal, să solicite oricărei persoane implicate în mod direct sau indirect în operațiunile în cauză să îi furnizeze informații.
- 54 Cu toate acestea, nici Codul vamal, nici regulamentul de punere în aplicare nu impun autorităților vamale obligația de a se adresa producătorului mărfurilor în cauză pentru de a obține datele necesare pentru aplicarea metodei bazate pe valoarea de tranzacție a unor mărfuri identice, prevăzută la articolul 30 alineatul (2) litera (a) din acest cod.
- 55 În consecință, revine autorităților menționate sarcina de a aprecia, în funcție de circumstanțele fiecărei spețe și ținând seama de obligația lor de diligență, amintită la punctul 52 din prezenta hotărâre, dacă este pertinent să se adreseze direct producătorului mărfurilor în cauză pentru a obține informațiile necesare pentru aplicarea metodei de stabilire a valorii în vamă prevăzute la articolul 30 alineatul (2) litera (a) din Codul vamal.
- 56 În schimb, având în vedere această obligație de diligență care le revine în punerea în aplicare a acestei dispoziții, autoritățile vamale sunt obligate să consulte toate sursele de informare și bazele de date de care dispun. Este de asemenea oportun să se permită persoanei interesate să le comunice orice informație de care aceasta ar putea dispune și care ar putea contribui la stabilirea valorii în vamă a mărfurilor în temeiul acestei dispoziții.

57 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la a treia întrebare că articolul 30 alineatul (2) litera (a) din Codul vamal trebuie interpretat în sensul că, înainte de a putea exclude aplicarea metodei de stabilire a valorii în vamă prevăzute de această dispoziție, autoritatea competentă nu este obligată să solicite producătorului să îi furnizeze informațiile necesare pentru aplicarea acestei metode. Autoritatea menționată este însă obligată să consulte toate sursele de informare și bazele de date de care dispune. Ea trebuie de asemenea să permită operatorilor economici interesați să îi comunice orice informație care ar putea contribui la stabilirea valorii în vamă a mărfurilor în temeiul acestei dispoziții.

Cu privire la a patra întrebare

58 Prin intermediul celei de a patra întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 30 alineatul (2) din Codul vamal trebuie interpretat în sensul că autoritățile vamale sunt obligate să motiveze neaplicarea metodelor prevăzute de această dispoziție la literele (c) și (d) în cazul în care stabilesc valoarea în vamă a mărfurilor pornind de la valoarea de tranzacție a unor mărfuri similare, în conformitate cu articolul 151 alineatul (3) din regulamentul de punere în aplicare.

59 În această privință, trebuie arătat că, astfel cum reiese din modul de redactare a articolului 151 alineatul (1) din regulamentul de punere în aplicare, alineatul (3) al acestui articol este o dispoziție de punere în aplicare a articolului 30 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal.

60 Or, ținând seama de raportul de subsidiaritate existent între diferitele metode de stabilire a valorii în vamă prevăzute la articolele 29-31 din codul menționat, amintit la punctul 43 din prezenta hotărâre, autoritățile vamale nu au obligația de a motiva neaplicarea metodelor menționate după cea reținută de acestea.

61 Prin urmare, din moment ce este în măsură să stabilească valoarea în vamă a mărfurilor în cauză în temeiul articolului 30 alineatul (2) litera (b) din Codul vamal, autoritatea vamală a unui stat membru nu are obligația de a lua în considerare metodele prevăzute la articolul 30 alineatul (2) literele (c) și (d) din acest cod.

62 Având în vedere considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la a patra întrebare adresată că articolul 30 alineatul (2) din Codul vamal trebuie interpretat în sensul că autoritățile vamale nu sunt obligate să motiveze neaplicarea metodelor prevăzute de această dispoziție la literele (c) și (d) în cazul în care stabilesc valoarea în vamă a mărfurilor pornind de la valoarea de tranzacție a unor mărfuri similare, în conformitate cu articolul 151 alineatul (3) din regulamentul de punere în aplicare.

Cu privire la cheltuielile de judecată

63 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a cincea) declară:

1) Articolul 29 alineatul (1) din Regulamentul (CEE) nr. 2913/92 al Consiliului din 12 octombrie 1992 de instituire a Codului vamal comunitar, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 955/1999 al Parlamentului European și al Consiliului din 13 aprilie 1999, trebuie interpretat în sensul că metoda de stabilire a valorii în vamă prevăzută de această dispoziție nu este aplicabilă în privința unor mărfuri care nu au fost vândute pentru export în Uniunea Europeană.

- 2) **Articolul 31 din Regulamentul nr. 2913/92, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 955/1999, coroborat cu articolul 6 alineatul (3) din acest regulament cu modificările ulterioare, trebuie interpretat în sensul că autoritățile vamale sunt obligate să indice în decizia lor de stabilire a cuantumului taxelor la import datorate motivele care le-au determinat să excludă metodele de stabilire a valorii în vamă prevăzute la articolele 29 și 30 din regulamentul menționat cu modificările ulterioare înainte de a putea decide aplicarea metodei prevăzute la articolul 31 din acesta, precum și informațiile pe baza cărora a fost calculată valoarea în vamă a mărfurilor pentru a permite persoanei interesate să aprecieze temeinicia deciziei și să decidă în deplină cunoștință de cauză dacă este util să formuleze o acțiune împotriva acesteia. Revine statelor membre obligația să reglementeze, în cadrul exercitării autonomiei lor procedurale, consecințele unei încălcări a obligației de motivare de către autoritățile vamale și să prevadă dacă și în ce măsură este posibilă o regularizare în cadrul unei proceduri jurisdicționale, sub rezerva respectării principiilor echivalenței și efectivității.**
- 3) **Articolul 30 alineatul (2) litera (a) din Regulamentul nr. 2913/92, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 955/1999, trebuie interpretat în sensul că, înainte de a putea exclude aplicarea metodei de stabilire a valorii în vamă prevăzute de această dispoziție, autoritatea competentă nu este obligată să solicite producătorului să îi furnizeze informațiile necesare pentru aplicarea acestei metode. Autoritatea menționată este însă obligată să consulte toate sursele de informare și bazele de date de care dispune. Ea trebuie de asemenea să permită operatorilor economici interesați să îi comunice orice informație care ar putea contribui la stabilirea valorii în vamă a mărfurilor în temeiul acestei dispoziții.**
- 4) **Articolul 30 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2913/92, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul nr. 955/1999, trebuie interpretat în sensul că autoritățile vamale nu sunt obligate să motiveze neaplicarea metodelor prevăzute de această dispoziție la literele (c) și (d) în cazul în care stabilesc valoarea în vamă a mărfurilor pornind de la valoarea de tranzacție a unor mărfuri similare, în conformitate cu articolul 151 alineatul (3) din Regulamentul (CEE) nr. 2454/93 al Comisiei din 2 iulie 1993 de stabilire a unor dispoziții de aplicare a Regulamentului nr. 2913/92, astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 1762/95 al Comisiei din 19 iulie 1995.**

Semnături